

de echter negatief over de noodzaak. Zij concludeerde dat de Verordening op de Brandweer voldoende waarborgen bood; een advies dat opmerkelijk genoemd kan worden na de lekkages, verontreinigingen en hevige discussies van het voorafgaande jaar. De gemeenteraad besloot daarom in 1865 op eigen initiatief een ontwerpverordening vast te stellen. In haar nieuwe advies van maart 1866 beoordeelde de Commissie van Strafverordeningen de verordening als onuitvoerbaar. De raad liet zich niet vermurwen. Teruggestuurd om het huiswerk nog eens over te doen, concludeerde de commissie na enkele maanden studie met een tegendraadse koppigheid dat er geen gevolg aan de plannen moest worden gegeven omdat uitvoering de handel te zeer zou belemmeren. Het commissielid De Bie wilde hierover nog wel verduidelijken dat de commissie bij haar beraadslagingen 'in hare verbeelding zoveel mogelijke branden heeft ontstoken en den mogelijken loop daarvan heeft nagegaan, dat zij zeker geen ander advies zou hebben uitgebragt'.²²⁾

Er zou nu ongetwijfeld een impasse zijn ontstaan tussen de halsstarrige commissie en de meerderheid van de gemeenteraad, ware het niet dat de werkelijkheid een meer tastbare brand ontstak dan de commissieleden tijdens hun cerebrale exercities hadden weten te verzinnen. Diezelfde zomer nog stonden de petroleum-pakhuizen van Antwerpen in lichterlaaie. De ironie wilde dat dit nu juist de stad was die geen verordening had en wiens overheid door de Rotterdamse handelaren voortdurend als lichtend voorbeeld aan de tekortschietende Rotterdamse bestuurders was voorgelaten. De 'onheilen in Antwerpen' hadden niet alleen repercussies op gemeentelijk niveau waar interpellaties volgden over de voortgang van de verordening, maar ook op provinciaal niveau. Eind augustus 1866 maakten Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland de diverse gemeenten er op attent dat de opslag van petroleum niet was toegestaan zonder vergunning. Daarnaast werd nog eens benadrukt dat gemeenten 'bevoegd en verplicht' waren aanvullende verordeningen op te stellen 'al naar gelang de plaatselijke omstandigheden'. Om er zeker van te zijn dat er gevolg gegeven werd aan de oproep verzochten Gedeputeerde Staten aan de gemeente 'zoo spoedig mogelijk mede te deelen welke maatregelen door den Raad zijn genomen'.²³⁾ Deze provinciale oekaze kwam de gemeenteraad natuurlijk zeer gelegen. Ze ontnam de Commissie voor de Strafverordeningen alle argumenten om een speciale verordening te torpederen. Eind november